

[Statsministeren]

nævnte spørgsmålet om uddannelsesbehovene i de to sektorer. Jeg er meget opmærksom på det, fru Lilli Gyldenkilde, og jeg har også modtaget henvendelser fra bl.a. Dansk Sygeplejeråd om sygeplejerskers og sundhedsplejeres uddannelse på lidt længere sigt. Vi vil være opmærksomme på det og prøve at se, hvor meget vi er i stand til at løfte ekstra i denne omgang.

Må jeg nævne, at vi i hvert fald på efteruddannelsessiden har lagt op til at tage beslutning om disse 10.000 ekstra pladser så hurtigt som overhovedet muligt. Her skulle vi i hvert fald have muligheder for at sikre, at vi ved hjælp af uddannelsesmidlerne og de afsatte 10.000 pladser i det ordinære uddannelsessystem kan finde plads til at løse nogle af de opgaver, fru Lilli Gyldenkilde påpeger her.

Om hjemmehjælpsordningen og ældreindsatsen vil jeg sige, at regeringen, som hr. Bakholt også nævnte, har lagt op til, at vi i forbindelse med nybyggeri, nye udvidede lånerammer for kommunerne og bedre økonomisk grundlag for investeringer i området, kombineret med aktivering af ledige efter den seneste revision af aktiveringsaftalen, som vi indgik tidligere på året – og forhåbentlig også bedre ordninger fremover – kan forbedre den service, som fru Lilli Gyldenkilde klart påpeger værdien af.

Jeg vil også sige, at når det gælder ældrepolitikken, er det regeringens tanke – som det fremgår af vort oplæg »Ny kurs mod bedre tider« – at tage fat på disse sociale mindsteretigheder i en meget konkret form. Det vil sige, at vi vil finde stjerneeksempler fra de bedst fungerende kommuner og derigennem langsomt oparbejde, hvad man kunne kalde nogle standarder, og indgå aftaler med kommunerne for at sikre, at de ældre ikke får lov at ligge alene uden omsorg, at der bliver givet hjemmehjælp, og at der bliver aktiveret flere ledige på hjemmehjælpsområdet, som vi selv har taget initiativ til.

Vedrørende arbejdstiden vil jeg sige, at her er det regeringens holdning, at det først og fremmest er et overenskomstmæssigt spørgsmål, som må forhandles mellem parterne; det tror jeg egentlig også vi er enige om.

Hr. Poul Nødgaard havde mange spørgsmål til mig, og for en stor dels vedkommende vil de være velegnede til besvarelse fra arbejdsministerens side i Folketingets Arbejdsmarkedsud-

valg. Jeg vil imidlertid godt opholde mig ved et enkelt af de spørgsmål, hr. Poul Nødgaard stillede, nemlig hvor meget ledigheden vil blive reduceret som følge af udfaldet af folkeafstemningen den 18. maj. Det kan jeg ikke give noget konkret tal for, og jeg tror også, det er vigtigt at holde fast i, at regeringens skøn på 150.000 flere arbejdsløse i tilfælde af et nej, som hr. Poul Nødgaard nævnte, ikke var helt så håndfast, som hr. Poul Nødgaards indlæg gav indtryk af. Det var en slags skøn med alle de usikkerheder, der knytter sig hertil, og bygget på forudsætningerne i den rapport, hr. Poul Nødgaard tænker på.

Jaet den 18. maj har først og fremmest givet regeringen det, der skal til, for at vi kan spille maksimalt ud, som vi har gjort det nu, for at fremme beskæftigelsen og få en bedre fordeling af arbejdet gennem de nye uddannelses- og orlovsordninger, så stærkt som det overhovedet er tænkeligt og muligt.

Jeg vil godt benytte hr. Peter Dueofts indlæg til direkte at kommentere den dagsorden, som SF har foreslået. Jeg synes, hr. Peter Dueoft blandt andre udmærkede betragtninger især nævnte én ting, som er vigtig at fastholde for os som politikere. Jeg tror ikke, vi i politik skal konkurrere om, hvor langt vi kan bringe arbejdsløsheden ned, når vi ved, at vi har en så usikker verden foran os, som tilfældet er. Ingen kan på nuværende tidspunkt sige noget konkret om, hvordan den europæiske økonomi vil se ud i 1994. Vi har vore bange anelser, pilen peger i nedadgående retning, og det vanskeliggør regeringens anstrengelser for at få knækket arbejdsløshedskurven.

For det andet kan ingen jo med sikkerhed vurdere, hvordan renteudviklingen vil forme sig for 1994. Forhåbentlig i nedadgående retning, som det har været tilfældet indtil nu, og det synes jeg også at alt tegner til. Men jeg vil gerne hermed påpege, at det er nu engang ikke god politik at sige til befolkningen, at i dag vil vi beslutte, at arbejdsløsheden skal nedbringes med mindst 50.000 til næste år. Jeg ønsker det samme som hr. Holger K. Nielsen – det må man ikke misforstå – regeringen skønner, at de isolerede virkninger af regeringens udspil indebærer et fald i arbejdsløsheden på ca. 40.000 personer. SF ser helst, det bliver 50.000, og det gør regeringen også, men jeg vil bare nødig give befolkningen det indtryk ved at sige ja til